

Udělejte si pohodlí a já vám povyprávím příběh.

Začíná hluboko ve Verlorenu, v zemi ztracených. Od dob, kdy byli první lidé pohřbíváni ve vlhké, úrodné zemi nebo vysíláni na moře na hořících hranicích, odváděla jejich duše do Verlorenu věčná lucerna Velose, božstva moudrosti a smrti. Tam duše ulehly k odpočinku a snily a – jednou za rok, pod Truchlivým měsícem – se vracely jako duchové do země smrtelníků a strávily jednu noc ve společnosti svých milovaných, které tam zanechaly.

Ne, ne, to už se samozřejmě neděje. Bylo to velice dávno. Ted' pst! a poslouchajte.

Přestože božstvo Velos vládlo podsvětí, v dávných časech tam nepřebývalo samo. Temným královstvím se toulaly nestvůry a jeskyně se plnily zpěvem a smíchem duší.

A také tam byli démoni. Zlé bytosti, ztělesnění ošklivosti a krutosti, stvoření z lidských hříchů a studu. Když lidé procházeli branami do Verlorenu, byli zbaveni své beznaděje, jež postupně poskvřnila most, který spojoval náš svět s tím sousedním, a stékala do řeky pod ním. A z těchto otrávených vod se zrodili démoni, skuteční a krásní – stvoření z lítosti, tajemství a sobeckých skutků, které s sebou smrtelníci do smrti přinesli. Dnes těmto démonům říkáme temní.

Během staletí jich přibývalo a temní časem zneklidněli. Toužili po nezávislosti. Prahli po životě mimo třpytivé jeskyně a mlhavé bažiny Verlorenu. Vydali se za Velosem a požádali o svolení vycestovat do smrtelného světa, aby se mohli dívat na hvězdy, ochutnat slaný vítr a pocítit na ledové kůži teplé sluneční paprsky.

Božstvo však jejich prosby ignorovalo, neboť i ono může být bláhové.

Nebo to možná nebyla bláhovost, ale krutost, aby udrželo demony uvězněné po mnoho staletí. Nebo to snad byla moudrost, jelikož se démoni zrodili ze zla a byli schopni jen závisti, krutosti a klamu. Možná už tehdy znalo pravdu: pro tyto bytosti není místo mezi lidmi, kteří – navzdory svým mnoha chybám – dokazovali, že dokážou žít dobře a vznešeně.

Temní přestali žádat o svobodu a místo toho – chytráci – čekali.

Po stovky let.

Vše sledovali, poslouchali a plánovali.

Až do Truchlivého měsíce, kdy se obloha tak nadouvala mraky, že skrz ně měsíc nebyl vůbec vidět. A když božstvo Velos zvedlo svou lucernu

k branám, aby ukázalo ztraceným duším cestu do světa nad sebou... tehdy se temní vrhli kupředu.

Prodrali se řadami čekajících duší. Vraždili tvory, kteří se je snažili zastavit. Byli připraveni na pekelné psy, milované Velosovy služebníky, protože si z vlastních těl odřízli pruhy masa, jimiž je odlákali. Vyšlo to. Psi se uklidnili, božstvo na to nebylo připravené a démoni se dostali na most.

V zoufalé snaze hordu zastavit se božstvo proměnilo do své zvířecí podoby – do velkého černého vlka, který prý dodnes střeží brány do Verlorenu. Zvíře bylo velké jako dům, srst mělo barvy inkoustu, obrovské vystoupilé tesáky a hluboko v očních dírkách mu žhnuly hvězdy jako plameny.

Jenže temní se nezalekli.

Ten, kdo se později stal Erlkönigem, králem olší, pozvedl luk, který si vyrobil z kostí hrdinů a vazů válečníků. Z toulce vyňal šíp – s křídélky z nehtů mrtvých dětí a hrotem ze zkamenělých slz jejich matek.

Založil šíp, zamířil a vystřelil.

Rovnou do srdce božstva mrtvých.

Vlk zařval a zřítíl se z mostu do hlubin burácející řeky.

Tam, kde božstvo padlo, prorazil šíp, který probodl jeho srdce, říční dno a zakořenil. A tam vyrostl, prodral se mostem i branami. Vyrázila z něj ohromná olše, která nikdy nepřestane směřovat k nebesům.

Toho dne nezemřelo, neboť božstva nemohou zemřít. Zatímco však leželo bezmocně na dně řeky, temní se dostali ven se svým králem v čele. Vynořili se v černočerné noci. Nádherné tváře jim zmáčel prudký déšť a Truchlivý měsíc se skrýval za hromy a blesky – raději se nechtěl stát svědkem hrůz, které čekají svět smrtelníků.